

Nicolae VASILE

Ping-pong cu gânduri și vieți (7)

(Preludiul unei morți)

Motto

Ping, gândul lui,	El a înțeles, s-a recules.
pong, gândul ei,	.....
ping-pong,	Pong,
ping-pong,	.....
ping-pong,	pong,
din ce în ce mai des.	.....
Când toți înțelegeau, ea	pong,
a ales.	.....
.....	.....
Ping, ping, ping,	.....
și pong nu mai venea.	.....

Există un model al vieții care se aseamănă cu o scară. De regulă, omul urcă pe aceasta cât poate de mult, iar când nu mai poate, staționează acolo o perioadă, după care începe coborârea sau, Doamne ferește, căderea. Este bine ca perioada de urcare să fie cât mai lungă și nivelul atins să fie cât mai ridicat pentru ca, în consecință, timpul de scădere să fie cât mai scurt. Diferența dintre maximul atins, la care se ajunge fie din neputința de a merge mai departe, fie din voința celui în cauză de a se relaxa, și oricare alt nivel din momentul scăderii se transformă în frustrare. Asta, dacă ne referim la o singură persoană.

Dacă ne referim la un cuplu, diferența dintre nivelurile celor doi, când ambii cresc, sau când ambii scad, sau când unul crește încă, iar celălalt coboară, de asemenea se va simți ca frustrare din partea celui pierzător.

Conform regulilor morale, oamenii trebuie să suporte aceste frustrări pentru a nu grăbi căderea celui care oricum se află în deficit. Există însă porniri individuale ale unora, provenite din diverse instincte precum cel de conservare, cel de proprietate etc. care uneori sunt mai puternice decât morala, conducând pentru alții la un stres incompatibil cu viața.

El se afla într-o perioadă în care totul îi mergea strună din punct de vedere profesional, iar apariția Ei în viața sa îl împlinea și pe plan sentimental. Nu simțea oboseala unei activități intense, dar asta nu însemna că aceasta nu exista. Nu numai că exista, dar se și acumula. Compania pentru care lucra îl înțelegea și în planul deplasărilor includea și locuri apropiate de cele în care Ea își făcea studiile.

Ea studia, studia și iar studia! Sunt unii care fac o facultate și gata, după care urmează, uneori, și cariere remarcabile. Mai sunt multe cazuri, mai ales în țările dezvoltate, când persoane ieșite la pensie mai fac o facultate pentru a-și menține mintea în bună funcționare, ceea ce are și un efect economic pozitiv asupra universităților respective Alții

mai fac după facultate un masterat sau chiar un doctorat.

În România, probabil și în alte țări foste socialiste, acestea au început să fie folosite și în scop peiorativ. S-a dezvoltat o modă a doctoratelor de formă, fără acoperire în dezvoltarea de competențe, dar cu mare folos pentru obținerea de sporuri la salarii pentru diverse categorii de angajați ai statului existând și un suport legislativ corespunzător. Mai făcea omul un masterat și lua 15%, mai adăuga și un doctorat, mai lua alte 25% și tot așa se ajungea chiar și la dublarea veniturilor.

Ea nu făcea parte din nicio categorie a celor de mai sus pentru că nu lucra nicăieri, nu avea ce sporuri să obțină. Pare că voia să devină o campioană a licențelor, masteratelor și doctoratelor având cel puțin câte două din fiecare. Era ceva ce semăna mai mult cu turismul internațional de lungă durată pe banii părinților și ai diferitelor fonduri de burse acordate de statele dezvoltate în scopul camuflat al racolării de talente. De multe ori nimereau, multe din rezultatele de vârf în știință, artă, sport etc. fiind obținute de performeri veniți de pe alte meleaguri, dar mai luau și plasă uneori.

Apropo de modelul scară al vieții, El se apropia de nivelul la care și-ar fi permis să se relaxeze, avânt acumulate fonduri care să-i acopere necesitățile pentru tot restul vieții. Apărând și niște probleme de sănătate, a

început să se gândească serios la acel moment.

Cine crede că satisfacția deținerii unei poziții avantajoase în cadrul unei companii compensează toate neajunsurile aferente legate de stilul de viață se înșală. În timp, se ajunge la o epuizare care nu se mai recuperează în timpul de relaxare normal și trebuie făcut ceva. Adică intră în *burnout*. Aștepta ca Ea să încheie al nu știu câtelea stagiul de „perfecționare” și să-i propună schimbarea modului lor de viață. Voia să se întoarcă în țară, să aleagă o zonă unde să-și construiască o casă și să trăiască liniștiți acolo fără a avea grija zilei de mâine.

Surpriza a venit din partea Ei care nu avea de gând să-și întrerupă pregătirea „profesională”. Revenirea acasă nu intra în niciunul dintre proiectele sale de viitor, iar o viață de familie așezată nici atât. El ajunsese la vârful scării vieții sale, dar ea nu.

De acum încolo, El intra într-o perioadă de frustrare. Dilema kierkegaardiană părea a se instaura în mintea lui. Faptul că ești cu o femei, o iubești, te iubește, aveți tot ce vă trebuie nu este suficient pentru o viață tihnită. Rațiunea nu a putut învinge. A luat decizia de care se temea cel mai mult. A renunțat la Ea.

În urma anumitor probleme de sănătate a decis să renunțe și la angajamentul pe care îl avea la companie, în mod amiabil.

A urmat o perioadă de relaxare totală, fără serviciu, fără femeie, fără deplasări lungi. Asta nu ține decât câteva luni, după care urmează stresul statului degeaba. Este o artă să te simți bine nefăcând nimic. El nu o avea. S-a gândit să se întoarcă în țară și să stea o perioadă la părinți, sperând că timpul va fi un sfetnic bun și pentru el, cum se zice. Amintirile plăcute ale copilăriei și ale adolescenței sunt un ajutor în cele mai multe situații. Ele sunt raiul din care nu te va izgoni nimeni niciodată.

Nu-i lipsise nimic în familie, iar ca elev a fost numai premiant, a avut suficientă apreciere la școală. Avea la ce să gândească cu plăcere. Prima variantă de reîntoarcerea era la părinți. Să-și facă o casă în curtea lor de la țară de unde să lege alte proiecte. Dar binele părinților nu se potrivește mereu cu binele copiilor. Îi considera prea cicălitori și se aștepta să intre în divergențe de idei.

Așa a ajuns la a treia renunțare: iubită, serviciu, conviețuirea cu părinții. Fiecare dintre acestea i-a lăsat câte un gol mare în suflet.